

a gustat din har răsuflă și se odihnește printr-o trăire străină acestui veac. Și iarăși, dacă mintea se lasă puțin abătută fie la discuții (cu cineva), fie să facă altceva, ea este iarăși umplută de păcat, ca împovărarea să-l învețe prin experiență amărăciunea (păcatului). Prin urmare, această (amărăciune) urmărește să-l facă să se despovereze cât mai grabnic de păcat, căutându-și mângâierea și odihna aceea de negrăit.

Și iarăși (creștinul) atinge (scopul), prin aceea că a gustat puțin timp ușurarea și odihna. Dar dacă neglijează încă o dată, răutatea va găsi o stare favorabilă (ei) și va mâhni și mai cumplit pe om, harul îngăduind aceasta, ca (creștinul) să cunoască din propria lui experiență dulceața, odihna și mângâierea harului, precum și amărăciunea, durerea și mâhnirea păcatului. În situația aceasta el va fugi cu sprinteneală de păcat, dacă într-adevăr va voi să se izbăvească și

să se alipească întru totul de har, dăruindu-se și supunându-se Domnului în toată vremea. Prin acea amărăciune, rușine și mâhnire el este învățat să dorească și mai mult și mai cu ardoare dulceața, sânguința, odihna și bucuria harului. Prin însăși experiența celor două realități (a binelui și a răului), sufletul care a gustat de un mare număr de ori amărăciunea păcatului și dulceața harului va deveni mai receptiv (la har) și mai atent să fugă întru totul de rău, atașându-se totalmente de Domnul, până ce va deveni un singur duh cu El.

Iar sufletul care cu toată puterea lui a evitat răul și în toată vremea s-a grăbit spre bine, dorindu-l cu ardoare, are simțurile desăvârșit antrenate „la discernerea binelui și a răului”. De aceea va primi cununa desăvârșirii, va ajunge la măsura vârstei duhovnicești și va fi făcut moștenitor al Împărăției.

Sursa: manastireasuruceni.md

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 16 ianuarie	18:00	Vecernia și Litia
Martți 17 ianuarie	07:00	Ceasurile și Sfânta Liturghie → Sfântul Cuvios Antonie cel Mare
	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 21 ianuarie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 22 ianuarie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. I Timotei 4, 9-15; Ev. Luca 19, 1-10; glas. 7, voscr. 1 → Duminica a 32-a după Rusalii (a lui Zahau)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.

Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

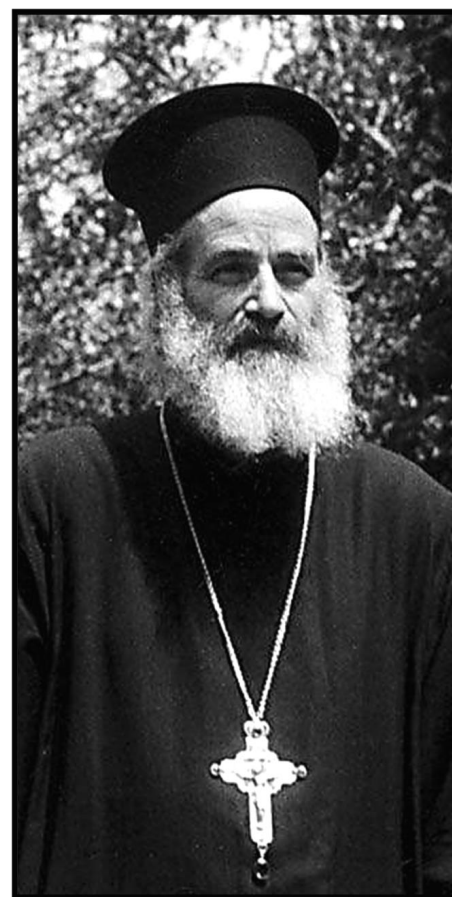

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Când Îl pui pe Hristos hrană și pază vieții tale, optimismul și nădejdea cea bună sălășluiesc în tine.” – Sfântul Iacov Tsalikis

Nr. 470 / 15 ianuarie 2023

PĂRINTELE
SERAFIM ALEXIEV

1912 - 1993

NU EXISTĂ VIRTUTE MAI ÎNCÂNTĂTOARE DECÂT SMERENIA

În deplină opoziție cu mândria stă smerenia. Precum mândria este izvorul tuturor patimilor, tot astfel și smerenia este maica tuturor virtuților. Sfântul Ioan Gură de Aur numește smerenia temelia pe care „se poate înălța fără nicio primejdie orice altceva” bun și mântuitor pentru noi. „Și iarăși, dacă această temelie lipsește, chiar dacă cineva s-ar înălța, prin viața sa, până la ceruri, tot ce a zidit cu ușurință se distruge și va avea sfârșit rău”.

Omul a fost creat pentru smerenie, iar nu pentru mândrie. O cunoaștere de sine mai adâncă și mai adevărată îl poate încredința de aceasta. [...] Smerenia ce se naște din cunoașterea de sine, nu chinuie, nu asuprește sufletul, ci îl îndeamnă la umilință și recunoștință față de Dumnezeu, care este atât de bun cu noi, sărmane Sale făpturi

neputincioase. Smerenia nu este o resemnare lipsită de nădejde, o pierdere a personalității lipsită de voință, ci este calea luminoasă spre rai, izvor de bucurii fără de sfârșit, dobândire a desăvârșirii dumnezeiești și umplerea vieții goale a omului cu sens dumnezeiesc.

Nu există virtute mai încântătoare decât smerenia. Ea este izvor al tuturor binecuvântărilor, rădăcină a tot binele, maică a tuturor virtuților. Și totuși, în ciuda tuturor acestor înalte calități, smerenia se ascunde, asemenea parfumatului toporaș, în tufele înflorite ale celorlalte virtuți, de parcă ea nu înseamnă nimic și nu slujește la nimic. Dacă mândria poate fi asemuită cu stâncile înalte de munte, goale și neroditoare, smerenia este ca o grădină înflorită sau o întinsă țărână roditoare, care se revarsă în depărtare printre vâlcele.

Sfântul Ioan Gură de Aur asemuiește pe oamenii mândri cu vârfurile înalte și neroditoare ale vâlcelor adânci, iar harul lui Dumnezeu cu apa. Așa precum apa curge în jos, ocolește dealurile înalte și caută să se verse în locul cel mai de jos, astfel și harul lui Dumnezeu ocolește pe cei mândri și se revarsă asupra celor smeriți. Smerenia este rază a harului, venită din rai. Și prin ce schimbări cerești trece sufletul când în el pătrunde raza harului!

Până de curând cufundat în întunericul nopții păcatului, el se trezește deodată îmbrăcat în

lumină. Iar în această lumină omul smerit începe să-și vadă propriile sale păcate și pornește să se curățească de ele, pe când înainte de a fi înveșmântat de lumina harului, toate în el i se păreau a fi în orânduială deplină. Și acest lucru este firesc să fie așa; numai luminat de sus omul își poate vedea păcătoșenia. Într-o încăpere întunecată aerul nu pare plin de praf, ci întotdeauna proaspăt și curat. Dar de îndată ce o rază de soare pătrunde în încăpere, imediat vedem cât praf zboară prin ea. Astfel, smerenia îl face pe om să vadă starea vrednică de plâns în care se află și îl împinge să pornească la propria îndreptare. Ea curăță inima de mulțimea patimilor, împodobește sufletul cu florile virtuții dumnezeiești și astfel, treptat, aceasta naște toate virtuțile, ea singură rămânând în umbră, căci aceasta este firea ei - să nu se arate, să nu fie slăvită de oameni.

Una din cele dintâi calități ale smereniei este blândețea. Omul smerit este blând, nu numai atunci când toți sunt amabili cu el, ci și atunci când este hulit și ponegрит. El nu se tulbură, ci toate le rabdă în tăcere. Nu poate să nu fie blând, căci îl liniștește harul lui Dumnezeu. Zbuciumul, neliniștile sunt specifice sufletelor mândre. Sfântul Ioan Scărarul spune: „În inimile blânde Se odihnește Dumnezeu; iar sufletul neliniștit este sălaș al diavolului.”

Dumnezeu iubește pe cei smeriți; acestora El li Se descoperă.

În Vechiul Testament El spune: *Spre unii ca aceștia îmi îndrept privirea Mea; spre cei smeriți, cu duhul umilit și care tremură la cuvântul Meu!* (Isaia 66, 2).

Omul smerit își vede permanent neajunsurile. El nu osândește pe nimeni, nu cercetează păcatele celorlalți, se socotește pe sine ca fiind cel mai rău dintre toți oamenii, nu pizmuiește slava celui alt, căci el pentru sine nu caută foloase lumești. El caută să fie bineplăcut lui Dumnezeu și de la El așteaptă milă în ziua înfricoșătoarei Judecăți.

Omul smerit rabdă cu bărbăție disprețul celorlalți, și sincer socotește că merită aceasta. Se poartă cu blândețe, sinceritate și plin de dragoste cu oamenii josnici, căci cei smeriți întotdeauna au o blândețe minunată. Iar sufletul smerit, după cuvintele Sfântului Ioan Scărarul, este „scaun al blândeții”. Omul smerit nu are gânduri rele și nu cunoaște viclenia. El nu se preface a fi binevoitor, căci este într-adevăr așa, nu caută să obțină foloase prin lingușiri și să fie pe placul oamenilor, căci nu are nevoie de acestea.

Omul smerit se teme de laude, în care se ascund atâtea primejdii pentru suflet! El caută adâncimile umilinței și acolo se simte bine. Un astfel de om nu vorbește mult, nu dorește să-și arate înțelepciunea, ci tace și răspunde cu blândețe.

Omul smerit nu se tulbură din pricina cuvintelor bune pe care lumea le spune despre el: de este

lăudat, nu socotește că lauda i se cuvine lui, căci simte că nu înseamnă nimic. De este vorbit de rău, el se socotește pe sine a fi mult mai rău și își spune în cugetul său: „Ei nu mă cunosc, căci altminteri și mai rău ar vorbi despre mine”.

Dacă este clevetit și osândit nu se neliniștește și nu-și caută îndreptățire, căci se gândește la judecata lui Dumnezeu, unde vor fi judecate după moarte nu numai faptele, ci și gândurile oamenilor. Sfinții plini de adâncă înțelepciune, care au ajuns la desăvârșire mulțumită smereniei lor, nu se supărau niciodată pe cei care le aduceau jigniri.[...]

Un mare nevoitor din vechime a prorocit că în vremurile de pe urmă nu vor mai fi asceți aspri sau mari nevoitori, ci atunci adevărații creștini se vor mântui numai prin smerenia lor. Și unii dintre ei chiar numai prin aceasta vor ajunge la mare desăvârșire.

Sursa: crestinortodox.ro

SFÂNTUL MACARIE EGIPTEANUL

300 - 391

EXPERIENȚA BINELUI ȘI A RĂULUI

**De ce oare în același spațiu,
când Harul lucrează, lucrează și
păcatul?**

Pentru ca, în chipul acesta, sufletul să cunoască prin experiență dulceața binelui. Sufletul aceluia care